

Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület

TTT-HSE

<https://ttd-tata.hu>;
63200030-11023517
18614828-2-11

ttd.tata.2004@gmail.com

2890 Tata, Május 1 út 53/B. 2/2.
06 (30) 575-4324

* Tájékoztató futás * Atlétika és Triathlon * Íjászat * Természetjárás * Sporttövezés * Ökölvívás * Warhammer * Tactical Combat * Seymen * Dragoon's * SZIS *

2021. év kirándulásainak összefoglalói, beszámolók, SZÖSSZENETEK

Írta és lejegyezte: Mészáros Károly
Részvevők, szereplők: Csavargó Csapat

1./ Tata város szépségei / A Csavargó Csapat újraindítása. 2021.06.20

Mottó:

1./ Újra indulunk, mint a Windows

A 2020. februári szokásos sítést leszámítva a Csavargó Csapatunk 2019 december 08-án jött össze legutóbb, ami valamivel több, mint másfél év. Ennek oka az a fránya vírus, ami pont így néz ki:

Látható, hogy mennyire kedves, mosolygó. Udvariasan és segítőkészen rondított bele az összes programunkba, amit terveztünk. Egy előnye volt. Régen örültünk így egymásnak, mint most Tatán, ahol a csapat fele megjelent. A többiek ebből a szösszenetből meríthetnek valami ismereteket és a jövőbeni további elbeszélésekből.

Hát akkor álljon itt egy szokásos szösszenet, ami majd évtizedek múlva kap majd jelentős szerepet az utódok és a történetírók számára, hiszen fiatalok, tiétek a jövő. *(Régebben úgy volt, hogy a miénk lesz)*

A tervezés során több ötlet is felmerült, hogy hol is legyen a nagy találkozás és a végső döntés Tatára esett, pedig már itt voltunk többször is. Mondjuk a nagy meleg nem volt betervezve.

Nem akartunk egy feszített, programokkal zsúfolt találkozást, ami utólag értékelve be is jött. Négy fő részre osztottuk az eseményeket. Beérkezés csacsogás, majd értékelés – kivonatozás a Happy Train cég jóvoltából – Ebéd (egy kis ejtőzés) – szabadidőprogram (kirándulás és sport).

Szokás szerint – mivel a csapat többsége egész életében a pontosságra volt nevelve – néhány későn érkezőt leszámítva a megbeszélte időre összeállt a csapat. A késők mindig mondtak valami indokot, amit vagy elhittünk, vagy nem, de nem zavart senkit, mert volt időnk bőven.

Az üdvözléshez és az elmúlt online tevékenységünk értékeléséhez még hangosítást is prezentáltunk, de aztán nem volt rá szükség, mert Ocsó túlkiabálta a minket körülölelő nyári csendet.

Megemlékeztünk Lenky Katikáról, aki sajnos közel egy éve hagyott itt minket. Katika velünk volt.

Kiemelten megemlégettünk és megajándékoztuk azokat a túratársakat, akik a vírus elleni tevékenység során komoly feladatokat vállaltak és végeztek a közösség érdekében akár a munkájukkal összefüggésben, akár csak úgy önszorgalomból.

Aki követte az úgynevezett online tevékenységünket, tudja, hogy hat témában indítottunk tesztek és egyéb ismeretbővítő és vicces játékokat. Ennek az eredményhirdetését is megtartottuk. Minden díjazott

és minden résztvevő nyertes volt valamilyen ajándék erejéig. A névsor és az eredménylista a csapat honlapján a 2020. évi Korona rovatban megtalálható és letölthető ([ITT...](#)).

Nem feledkeztünk meg a körülöttünk ugrándozó aprónépekről sem (*akiké a jövő*) és ők sem maradtak ki a jóból.

Az értékelések végén Kertész József (*Józi bá', a Csapat örökös taja és túravezetője*) is üdvözölt minket, amiről az utókornak is készült felvétel és [itt megtekinthető](#):

Többen elmorzsoltak egy-két könnycseppet is. Józi bá, nagyon szépen köszönjük.

Csak egy kicsit várakoztunk és megérkezett a kisvonat, aminek az útvonalát egy kicsit módosítani kellett, mert Tata tele volt programokkal a nagy meleg ellenére. Az Angol-parkban sokadalom volt, az Építők parkjában pedig strandröplabda országos bajnokság.

Miután mindenkit felültettünk a szellős kocsikra e sorok jeles írója, gondolva, hogy milyen jó lesz neki a mozdonyba kászálódott fel és átvette a mozdonyparancsnok szerepét. Később rájött, hogy ez nem volt teljesen jó ötlet. A várt klíma nem működött. Nem baj, gondoltam, majd amíg döcögünk a város felé, mintegy botcsinált idegenvezető hosszasan beszéltem a mikrofonba, ami – csak később derült ki – nem is működött. Kicsit rosszállóan néztem a szénporos mozdonyvezetőre, akinek a szeme se rebtent.

Így hát a rövidített út miatt a Kálvária alá érve behúztam a vészféket és szabadjára engedték a mindig magasra vágyó túratársakat, akik kihasználva az alkalmat fel is másztak a függőleges sziklákon a felújított Kálváriát és a szép kilátást megcsodálni. Vonatfűtővel jeleztük, hogy már itt az ideje a visszatérésnek, de azt még a lent maradók sem hallották, pedig nem is volt mindenki tűzér valamikor.

Visszafelé keresztülpöfögtünk a város nevezetességein szétkergetve a sétafikáló kirándulókat és éppen egy óra vonatkozás után a végállomásra érkeztünk.

Egy rövid kézmosás és egyeseknél szájöblögetés után már várt minket Gyuri által elkészített csülkös babgulyás. Nincs is jobb, mint 33-35 fokban forró csülkös babgulyást kanalazni, amit egy kis piros-paprikával fel is tuningoltunk. Hamar kikanalaztuk a bogrács tartalmát és egy rövid ejtőzés után – mégis csak egy túracapatról van szó – többen fogták a túrabotot és Katika és Marika irányításával gyalog megkerülték a Cseke tavat, minden látnivalót megnézve.

Természetesen voltak olyanok is, akik a kemény férfias sportot választották és nekiálltak tekézni. Ilyenből csak három fő akadt. A kis háziversenyt Erzsike nyerte meg, lemosva a tekepályáról e sorok szerény szerzőjét és a saját férjét Lajost. Kicsit szégyenkezve mentünk ki az árnyékos fa alá, ahol a csapat zöme töltötte a szabadidejét sörökkel és üdítővel a kezükben. Nem tartott sokáig Erzsike éltetése és a megvert fiúk alázása, majd folytattuk a szabadidő hasznos eltöltését egész addig, amíg a sétáló különítmény beszélgetett a hús árnyékos fa alá.

Egy darabig még nyaldostuk a sebeinket, majd elköszöntünk egymástól. Józi bá ismét elmondott egy szép Áprily verset és pontosítottuk a következő, valószínűleg pilisi programunkat.

Jól éreztük magunkat, végre újra együtt a csapat.

Újra beindultunk.

2./ Montenegró

2021.09.16-20.

Tengerparti csobbanás

Mottó:

„Crna Gora jest malena al je hrabra i poštena”, Montenegró kicsi, de bátor és becsületes.

Pontosan 16 hónapja voltunk egy többnapos kiránduláson, ami jelesül egy csillagtúra volt Ausztria és Szlovákia közeli helyein. Most bepótoltuk a kilométer hiányunkat és csak odafelé utaztunk a buszon 15 órát.

Egyesek már akkor sejtették, hogy mindez visszafelé sem lesz rövidebb. A sejtés bevált.

De ne szaporítsuk a felesleges szócunamit csapjunk bele a hosszú idők óta szüneteltetett szözszenet írásába.

Montenegróba már háromszor akartunk menni és végül csak sikerült. Ocsovai túratársunk és a Király Tours utazási iroda kitartása meghozta a gyümölcsét az elgondolásunknak és végre megvalósult a nagy álom. Egy biztos ilyen bődületesen messze még nem utazott a csapat.

A tervezett létszám többször is módosult a felkészülés fázisában. Hol a Covid, hol a vakcina, hol egyéb nem látható akadály miatt a végére 37 fő maradt és ehhez csatlakozott még Miskolcra 6 fő. Persze ott volt még a két pilóta és maga Jolanta, aki már többször bizonyította a rátermettségét a csapat előtt például Lengyelországban.

A megszokott indulásunknál egy kicsit korábban 3:00-kor indultunk, ami egyeseknek, különösen a vidékről indulóknak olyan korai ébredést eredményezett, hogy a lefekvés előtt már felkeltek.

Így aztán az elején hiába tértünk rá az autópályára mindenki szunyókált egészen az első pihenőig. Onnantól a pihenők és beöntések száma visszazökkent a megszokott kerékvágásba csak szám szerint kicsit több lett belőle, hiszen este hatig volt mit beosztani.

Az út során előkerültek a tesztlapok, majd Ocsovai túratársunk rendesen meglepte a csapatot a sok lexikont igénylő kérdésével, de mi élveztük a játékot. Csak azt nem értettem miért nem kérdezte meg ki született Tapolcán. Az oda-vissza tartó út során összesen négy tesztet oldottunk meg és csodák csodája mindig az nyert, aki szokott.

Az első hosszabb pihenő után a jobb hátsó kerék is pihenőre tért és elkezdett hangosan kattogni, zörögni. Mint később kiderül csak néhány kerékcsavar adta meg magát, ennek ellenére a tat személyzete egy jó darabig a fülükre támaszkodva utazott.

Estére érkeztünk Igalo helyőrségbe, ahol elfoglaltuk a szállást a Vojvodinára keresztelt szálloda harmadik negyedében.

A szállás biztosította a négy éjszaka felhőtlen és nem éppen csendes pihenését, valamint reggelit és vacsorát, amire egy szavunk sem lehetett.

Összességében csak egy incidensünk volt, – valószínűleg az előző esti vihar miatt – kettő családot előntött a visszafolyó szennyvíz (ejtsd szar), ezért költöznük kellett. Később megint költöztek néhányan, mert a vizet is elzárták. Kicsit irigyeltük őket, mert mindig frissen vetett ágynemű és tiszta törölköző volt a jutalmuk.

Másnap kezdődött az előre megtervezett programunk, ami egy kellemes gyaloglás volt a szomszéd Herceg Novi településre. *(Mondjuk nem is igen vágytunk buszra szállni.)*

Herceg Novi településen található erődöt még annak idején I. István alapította. később – a XV. században – jöttek a törökök, majd a Velencei Köztársaság része lett. Mikor a velencei birodalom is megadta magát jöttek az oroszok, később a horvátok. A montenegrói emberek mielőtt visszaszerezték volna a települést megjelent az osztrák-magyar monarchia. Ahogy a monarchia kivonult jöttek a szerbek, majd Jugoszlávia része lett. A település 1991-ben lett végül is Montenegró része.

Délután szabadidőt kaptunk. Tudtunk fürdeni a tengerben, betértünk egy-két becsületsüllyesztőbe és így töltöttük a drága időnket. Egyesek a következő napra gondolva beszerezték a kötelező matrósapkát, hogy ne tévesszenek össze holmi szárazföldi turistával.

Következő napon hajóra szálltunk és felfedeztük a Kotori öböl szépségeit a vízről.

Denovici kikötőből indult a hajónk, ahova a busz még elvitt minket és utána ment új kerékcsavarokat vételezni.

Reménykedtünk benne, hogy a látszatra elég kicsi bárka elbírná azt a néhány túlsúlyos tengerészt, akik felszálltak. Hamar barátságot kötöttünk a pálinkaosztogató helyi almatrózzal és szájtátva hallgattuk Lajos *(tengeri idegenvezető és világpolgár)* szavait. Lajos hét ország állampolgára volt, úgy, hogy nem is költözött sehova.

Az öböl legtávolabbi csücskét megcélozva érkeztünk Kotorba. Kotor az UNESCO világörökség részét képezi. Itt egy órás városnézés Lajos vezetésével, majd egy kis szabadidő, amit legtöbben valami hangulatjavító objektumban töltöttek.

(Kotor település régi mediterrán kikötője és az azt körülölelő – a szerb Nemanjić-dinasztia által épített városfal még mindig jó állapotban van és az UNESCO védelmét élvezi. 1420 és 1797 között Kotor és környéke a Velencei Köztársaság uralma alatt állt és a velencei hatás még ma is érződik. A Kotori-öböl a szárazföldre legmélyebben benyúló öböl az Adriai tengeren, amiért is Európa legdélibb fjordjának nevezik, bár ténylegesen egy a tenger által elöntött folyamvölgy)

Visszafelé az első kikötőben vételeztünk egy kis ebédrevalót, amit a családi vállalkozás keretében az asszonyok szállítottak a hajóra. Egy kis pálinka után hamar kitunkoltuk a tányérokat és már hajóztunk is tovább.

Egyesek a hajó orrában Titanicot játszottak, szerencsére nem volt jéghegy.

Miután kikötöttünk a busz már várt ránk teljesen új kerékcsavarokkal. A szállásra érve ismét mindenki azzal foglalkozott, amivel akart. Egyesek elővették a kártyát és azzal játszottak, mások mással játszottak.

Elérkezett a **negyedik nap**, aminek a mottója az volt, hogy újra a buszra. Buszkirándulás volt. Az öböl legkeskenyebb pontján cikázottegy pár komp. olyanok voltak, mint a jójó. Az egyik sikeresen átvitte a buszunkat (velünk együtt) a tulsó partra és mentünk felfelé

egyre csak felfelé. Mikor már majdnem felértünk még mindig mentünk egy kicsit felfelé. Olyan magasra mentünk, hogy csuda. El is érkeztünk Cetinjébe, ami egykor főváros is volt.

Egy kis pillanatra a felfelé menetet megszakítva megálltunk a szakadék szélén és megtekintettük a kilátást egy kilátón.

Cetinje: A török időkben ide menekült az országnak nevet adó Crnojevic feudális birtokos család egyik leszármazottja, Ivan Crnojevic a Shkodrai-tó melletti várából. 1484-ben ő emeltette a híres Cetinje kolostort. Itt székeltek évszázadokon keresztül a montenegrói püspök-uralkodók, a vladikák. Ez volt a nemzeti kultúra központja évszázadokon keresztül. Cetinje 1885-től 1918-ig fejedelmi, majd királyi székhely volt. Ma műemlék és iskolaváros. Műemlék épületei a régi erőd hegye az Orlov-Krs alatti úgynevezett kormányzónegyedben található. Itt épült fel az 1450-ben épített Vlaska crkvát, a királyi palotát is, mely egy pirosra festett, erkélyes-timpanonos klasszicista épület, fehér gipszdíszekkel. A palota ma múzeum. A Cetinje kolostor természeteskő épületének árkados folyosóit a montenegrói püspök-uralkodók síremlékei díszítik, akiket ide helyeztek örök nyugalomra.

Egy rövid fagyizás után a helyi hölgyek bájait megtekintve elindultunk visszafelé, egészen Budva helyőrségig, ahol egy rövid városnézés és szabad program után már indultunk is vissza a szállásunkra, ami még igen messze volt.

Budva egy kicsiny félszigeten fekszik és a kulturális örökség bölcsője. Keskeny utcák keresztezik egymást, kis terekkel és híres épületekkel, mint például a Szentháromság-templom, ami helyet ad Stjepan Mitrov Ljubisa író síremlékének, vagy a Sv. Ivan, Sv. Bogorodica és Sv. Sava-templomok. Nyaranként e hely kulturális központtá válik, s helyet ad számos színházi előadásnak, rendezvénynek. Stari Gradban számos kiállítást tekinthet meg az idelátogató. A Stanjevic, Podoštrog, Rezevic i Gradiste-kolostorok fontos történelmi emlékei Budvának. Tengerpartja 21 km hosszú 17 stranddal

Alig vártuk az **ötödik napot**, amely a hazautazás napja volt. Újra buszra szálltunk és akárhogy ütöttük be a koordinátákat a Waze programba, mindig az jött ki, hogy legalább annyit utazunk a buszon görnyedve, mint idefelé.

A bepakolás után egy rövid vásárlás egy üres boltban, majd tovább Dubrovnyik, azaz Ragúza irányába.

A határon átkelve egy kis tornára készítetett minket egy lusta határőr és gyalog kellett átmenni a limes vonalon, de jól kitoltunk vele, mert átmentünk.

Ragúza olyan volt, mint amit vártunk. Rengeteg és mindenféle ember hemzsegett az óvárosban. Egy rövid idegenvezetéssel tettünk egy kis sétát. Érdekes volt, hogy 10 évvel ezelőtti hölgy volt megint, aki mesélt nekünk a település történetéről és épületeiről.

A déli órákba összegyűltünk, mint Bobori-éknál a szállodai szennyvíz és elindultunk a nagy hazafelé vezető útra. Jó sokáig kanyarogtunk, mignem kiértünk az autópályára. Elalvás ellen egy kis tesztkérdés, amit sikeresen megoldottunk, de már mint említettem az eredmény a papírforma alapján le volt zsírozva.

A végére már alig vártuk az érkezést és a vidékiek autóba szállva húztak haza, mint a vadlibák.

Olyan gyorsan pakoltunk és széledtünk szét, hogy szinte elbúcsúzásra sem jutott idő. Most bepótolom. Mindenkinek kellemes pihenést és élményfeldolgozást kívánok.

Köszönjük a szervezést Ocsovai túratársunknak és a Király Tours főnökének, Jolantának az utat és az élményeket